

**ОЛЬГА КОРЖОВСЬКА:
«ПО СЕКРЕТУ З ЦІЛИМ УНІСВІТОМ...»**

– **Ольго Вікторівно, давайте почнемо інтерв'ю з Вашого CV, так би мовити з паспортних даних молодого науковця: хто, коли, де, як?**

– Презентуюсь: О. В. Коржовська – старший викладач кафедри теорії та історії світової літератури ІФЖ ЖДУ, як соковито сказала моя колега В. С. Білявська, – найбогемнішої кафедри університету.

Мрії: мріяла швидше закінчити школу і вступити на філологічний факультет, який закінчила у 2007 році за спеціальністю українська та англійська мови. Мріяла викладати. Як всі нормальні люди, почала з першої і найелітнішої сходинок – кафедрального лаборанта за відомої схемою – вдень робота, вночі – дисертація. Дух, запах та колір філфаку не перевершити Багамами чи Мальдівами! Ой...

Характер поліський – витриманий, настрої – постійно оптимістичний, вдача жіноча, змістовність – перфекціоністична, плани – наполеонівські!

– **Ольго Вікторівно, варіант Вашого фотомонтажу кафедри?**

Я вже згадувала про це: філологічна богема, ексклюзивна, відкрита, «має особливі нестандартні потреби», породиста, акуратна, гламурна. Якщо порівнювати з живописом, то, очевидно, це було б полотно К. Моне «Сніданок на траві» (1866): сонячно, під синню дерев-велетнів (В. Я. Гнатюк, Л. М. Венгеров, С. Т. Радчук-Павленко), бесідуєть фешенебельні дами (Г. Ф. Бондаренко, Г. І. Соболевська, З. М. Ржевська), на дерево-велетень оперся з сигарою в руках вусатий В. О. Єршов, шушукуються В. Білявська та К. Мельник, навколо – друзі кафедри. Спокій, натуральність, вираженість, знання, природа, свобода, традиція, шляхетність, епікуризм та естетизм.

– **Нормально! Цікаво, а якщо з музикою?**

– Мабуть, з містично-символістичними операми Р. Вагнера, замішаними на модерновому симфонізмі Б. М. Лятошинського, до речі, вихованця нашої гімназії, у якій нині розташований університет. Я би так прокоментувала: сила, рацію, потужність, що гармонійно замішані з українським оптимізмом та поліською сентиментальністю.

– **А зі скульптурою?**

– Одразу згадується пам'ятник О. С. Пушкіну в Житомирі. Стоїть нібито з боку, але є центром духовного життя, фарби не від L'Oréal, але comme il faut, є з ким поговорити і помовчати. Як бульвар Пушкіна – не весь Житомир, так і кафедра ще не весь університет, але якщо б їх не було, що б було?!

*Percontatio:
Інтерв'ю*

– **Повертаємось до CV. Ольга Вікторівно, знаю, що за активну науково-дослідну діяльність та з нагоди Дня науки у 2013 році Вас нагороджено грамотою університету.**

Хто Ваш провідний тренер по життю?

– Ось на це питання я передбачала.

Імпонують більше колективні заходи, коли командні зусилля приносили ще більший творчий запал та чудовий настрій.

Провідний тренер по життю – однозначно батько Віктор Іванович! Білий комірець сучасного технологічного простору. Закінчив Житомирський політехнічний інститут, вже понад двадцять років працює на місцевому телебаченні. Пам'ятаю з дитинства в його неперевершеному виконанні коментування казок, навіть особливу інтонацію при читанні віршів, ігрові та звісно повчальні моменти! Він садив мене поруч себе і глибоким грудним баритонем починав феєричне дійство: «Хто найшвидше виростає в нашій сонячній краї – гай за синім небокраєм чи ромашка у гаю?». В нього грало все: очі, руки, голос, який то падав то підіймався у вись. Навіть рима по-особливому вишукано виділялась серед розмаїття слів. Це не дивно. Він писав й пише вірші (які я потайки не раз перечитувала), тому його поради та ради були особливо актуальні для мене як потенційного початкуючого літератора й літературознавця.

Без мами, Тамари Георгіївни, впевнена, нічого б і не було, й не відбулося. Яюсь у неї все і завжди виходить тихо, спокійно, продумано й виважено. Вона корінна житомирянка, через покоління в неї відчуваються традиції нашої волинської полікультурності, шляхетності, де б і з ким вона говорила чи працювала, вона, наче губка, вбирала все хороше й відфільтровувала все погане.

Шестирічний син - Артем – маленький філософ, свіжий погляд, чисте та відверте сприйняття світу, рух та жага життя, невтомність – це мій основний енерджайзер, завдяки якому й крутиться нехай маленька, але галактика під назвою «Коржовський світ».

Ще один вчитель по життю – Галина Василівна Грибан, к.п.н., доцент, без сумніву один з найкращих викладачів нашого університету. Завжди подобались її глибока ерудованість як фахівця своєї справи, ініціативність, виваженість та життєвий оптимізм.

З глибокою повагою ставлюсь до Петра Васильовича Білоуса, д.ф.н., професора, наукового керівника моєї кандидатської дисертації, легенди медієвістики, за підручниками якого сьогодні навчається більшість українських спудеїв-філологів, поета та прозаїка, філософа сквородинського типу, а найголовніше – духовно багаті та щирої людини.

Ну і звичайно, завжди в душі шана до всіх членів кафедри теорії та історії світової літератури, очолюваної Володимиром Олеговичем Єршовим, д.ф.н., професором, останнім енциклопедистом ХХІ ст., людиною цілеспрямованою, здатною привести у поступальний рух та логічну систему будь-які хаотичні дигресії науки та життя, чії побатьківськи глибинно виважені поради завжди допомагають йти вперед.

Ну, як?

– **Нормально, головне, що щиро. Їдемо далі: що вплинуло на Ваш вибір професії?**

– Думаю, що спочатку дитяче прагнення повернути до себе максимум уваги батьків, спроба скопіювати їх, відчуті себе дорослою, далі – школа, зацікавлення книгою (Ви пам'ятаєте *той* запах книги?), уроки української та зарубіжної літератур, які вела вчителька середньої школи № 7 Любов Романівна Щербаченко, де я навчалась, нарешті, художнє слово...

– **Серед майстрів художнього слова, чий ідеостиль Вам найближче до душі?**

– Олени Теліги, Ліни Костенко, Марини Цвєтаєвої, Анни Ахматової... Перелік продовжити?!

– **Ольго Вікторівно, Ви екстремал?**

– При певних обставинах, умовно кажучи, може бути, що й «так».

– **Тоді про захист. Ви захищали дисертацію у науковій раді чи не найкращого вишу держави – Національного університету «Києво-Могилянська академія», члени ради – класику українського літературознавства: В. П. Моренець, В. Є. Панченко, Ю. В. Пелешенко, В. П. Агеєва, В. С. Брюховецький, архієпископ Ігор Ісіченко, Е. С. Соловей, Г. М. Нога, О. М. Сліпушко. Якою вона була – дорога до наукового Парнасу?**

– Це трапилось далекого 2008 року, коли із юним творчим запалом запитала П. В. Білоуса, чи можливо під його керівництвом зайнятись науковою роботою у царині давньої літератури. Як дослівно було, чи це вже мої текстувальні інтерпретації, не пам'ятаю. Але десь так воно й закарбувалось у моїй підсвідомості.

У 2008 році я вступила у заочну аспірантуру при кафедрі українського літературознавства та компаративістики, ми довго з Петром Васильовичем з'ясовували та корегували проблему дисертації, далі – відвідувала читальні зали, зачитувала та позичала наукову літературу у наукового керівника та у своїх колег (тепер я досконало знаю склад домашніх бібліотек більшості викладачів), писала та переписувала, друкувала та передруковувала, нарешті, народила сина та дисертацію «Самоусвідомлення творчої особистості у літературних пам'ятках Київської Русі», яку 8 лютого 2013 року захистила.

– **З цього моменту, докладніше!**

– Катерина Олегівна, ну що Вам розказати, Ви ж були свідком. Мене особливо зачепила участь кафедри у цьому дійстві. Моральна підтримка завідувача В. О. Єршова, друзів В. С. Білявської та К. О. Мельник, батьків, родичів, які поїхали і були поруч, а також моїх колег, хто не зміг поїхати, але відверто вболівали про захист, – одна з найцінніших складових того життя. А потім кафедра подарувала мені ексклюзивну пам'ятну таблицю на згадку про цю подію. Настільки щиро та сердечно, що не вистачає слів, щоб висловити всі почуття.

– **Ольго Вікторівно, за відгуками керівника, завідувача, рецензентів, опонентів, членів ради etc. Ви написали блискучу дисертацію, десятки статей. Який рецепт Вашого успіху не**

тільки наукового, але, скажу образно, суспільно-громадянського?

– Питання, з одного боку, дещо тривіальне, вибачаюсь, з іншої, – глобальне, дякую, але спробую. Рецептів успіху не знаю. На жаль чи на щастя, теж не скажу. Головне, думаю, бути собою, не маскуватися, не стояти осторонь життя, мати мрію і наполегливість для її досягнення, – це по-перше. По-друге, – бути науково-громадянськи активною, впевнена є така форма життєвої екзистенції! Виявилось, що у житті як і в науці немає проблем, які б до тебе не відносились! Це стосується і політики, і економіки, суспільного та громадського життя. Ще недавно я, як і більшість жінок, була досить аполітичним громадянином, сьогодні бачу, як все більше і більше все що не відбувається навколо – все стосується мене, мого сина, моїх батьків, моїх друзів, студентів, городян. Мене почали хвилювати вдалі і невдалі закони, бо від них залежить чи будуть оточуючі мене люди добрими чи озлобленими. Якщо озлобленими, незадоволеними та нещасливими – це напряму стосується мене, то ж мені й моєму сину їздити разом в маршрутках, лікуватись, працювати та відпочивати. Мені неоднаково, як розвиватиметься Україна, українська наука, культура, мова, як інтерпретуватиметься наша історія, ми в Європу чи в Азію, українцями чи советським народом. Як науковець та викладач бачу і відчуваю як проблеми так і наслідки, хай це голосно звучить, але й свою особистісну відповідальність.

– На кафедрі Ви..., хто?

– Радію і страждаю від того, що проходжу всі щаблі, не оминаючи жодної. Лаборант 2010 – 2012, член вступної комісії 2011 та 2012 років, секретар на деках 2013, кафедральний секретар (всі протоколи з березня 2011 р. мої), відповідальний секретар «Полілогу», екскурсовод (організувала поїздку в Терехово на батьківщину Д. Конрада), продюсер «Карнавалу поезії» – величезного студентського поетичного свята, коректор і перекладач на англійську, викладач і науковець, доповідач на конференціях у Києві, Луцьку та Житомирі, Попелюшка й Королева, словом, як всі кафедрали від завідувача до лаборанта. У нас на 5-му поверсі інакше неможливо. Важко? Безумно! Хотіла б щось змінити? Думаю – ні!

– Повільно переходимо до особистого. Як Ви проводите вільний час?

– Коли буває вільна хвилинка, намагаюсь проводити її з сином. Тоді разом поринаємо у світ дитинства, забуваючи про все, що відбувається навколо. Крім того, прогулянки з друзями – теж чудовий спосіб відпочинку. Житомир – своєрідне, характерне та досить гонорове місто. Тихе-тихе, а думку свою має! У мене в Житомирі є своя Кам'янка, кам'яниста й бурхлива. Може десь саме по цім стежкам біля неї гуляв Борис Тен, Довженко чи Кочерга, пам'ятає його «Алмазне жорно»? П'ята дія відбувається на кафедральному палаці біля католицького собору. Зараз цікаво тут стояти і пригадувати, фантазувати й інтерпретувати. Поділ – це брати Шевчуки – житомирська сага. Житомирська бруківка пам'ятає кроки Бальзака, Конрада, Крашевського.

Виховую себе жити в синхронії та діахронії одночасно, набутими думками ділюся зі студентами.

– **Знаю я та сьогодні це знають майже всі, що Ви творите вірші. Якою була перша проба пера?**

– «Стихи не пишуться – случаются», – відшучуюся відомою стрічкою А. Вознесенського. Це радше була не проба, а спроба, відповідь, своєрідний спір десятилітньої дівчинки із татом, що зможу за п'ять хвилин придумати вірш. Щоправда, більше подіяла дитяча впертість, запал. Але написала, ще й тему пригадую – про війну. Тато посміхнувся і сказав: «Ще не все втрачено!». Хоча розумію, що до батьківського вірша мені ще далеко.

Один із наслідків цього – «Карнавал поезії», який відбувся у квітні цього року, – свято поетичного слова, промоутером якого я була і яке відбулося на нашій кафедрі. Потім підбір та редагування студентських віршів, що розміщені у цьому номері «Полілогу», теж якоюсь мірою продовження моїх поетичних пристрастей. В серці – рядочки, в душі – строфи, в задумі – збірочка: маленька і тепленька.

Плани – життєво-творчі, швидше за все – жити на повну і рухатися на максимумі лише вперед.

– **Цікаво! Як називається той «черв'ячок», який надихає Вас рухатися вперед?**

– Англійське прислів'я, яке запам'ятала на всяк випадок, щоб було що сказати у разі помилки на вступному іспиті з англійської мови до нашого університету – He that never climbed never fell². Згодна з цими словами на всі 100%.

– **Тепер гра в асоціації, за бажанням – в мовчанку. Три найважливіші людини у Вашому житті, крім рідних, якщо можна?**

– Серйозна мовчанка!!!
– **Яке Ваше найбільше досягнення?**
– Їх два – народження дитини та захист дисертації. Обидва для мене – надважливі.

– **Три складових концепту щастя від Коржовської?**
– Маленький оптимізм! Просто оптимізм! Гіпероптимізм!
– **Які риси характеру Ви найбільше цінуєте в людях?**
– Чесність, вірність, поміркованість. Те, що, нажаль, так рідко притаманне людській природі.

– **Якби Ви спіймали золоту рибку, які б три бажання загадали їй?**

– Я думаю, що це залишилося б між мною і рибкою...
– **Деякі люди вважають, що в житті потрібно спробувати все. А чи є речі, яких Ви ніколи не будете пробувати?**
– Я не вважаю, що варто спробувати все. Та й у кожної людини різні потреби та переваги. Думаю, в житті варто робити те, що до душі.

² Не помиляється той, хто нічого не робить – К. М.

Інакше, не буде позитиву та результату. Найголовніше, намагаюся не робити того, що згубно може вплинути як на мене, так і на рідних людей.

– **Я (Ви) мрію про: ... ????. Раз, два, три?**

– 1. Щось світле. 2. Щось справжнє. 3. Щось нове.

– **А які дитячі мрії Ви зуміли уже втілити в життя?**

– Вивчити таблицю множення, закохатись і розлюбити, стати мамою.

– **Три книжки?**

– «Диво» Павла Загребельного, «Зачарована душа» Ромена Роллана, «Жерміналь» Еміля Золя.

– **Три вчинки?**

– 1. Змінити. 2. Залишити. 3. Втілити.

– **Три речі, які ненавиджу?**

– Фальш, поганий настрій і фільми жахів.

– **Які 3 слова Ви б написали на своїй візитці?**

– «Тільки вперед».

– **Яке третє?**

– Знак оклику: «!»

Ми прощаємось. Ольга Вікторівна їде по життю своєю прямою шляхетною ходою, гордо й впевнено. Вона величава, стримана, для жінки – занадто поміркована. Зазираю у свій блокнотик, чи все запитала? Здається, так. Але все рівно, якась Коржовська загадка залишилась.

Якщо б мені довелось охарактеризувати подругу в трьох словах, я б сказала: сильна, цілеспрямована, успішна!

*Інтерв'ю підготувала:
Катерина Мельник,
асистент.*

